Partit a partit amb l'objectiu de millorar l'atac

Un cop transcorregudes les primeres quatre jornades del campionat, la primera conclusió que podem treure és que el Girona és un equip preparat per competir i lluitar contra qualsevol adversari. En l'aspecte col·lectiu en algunes fases del joc pot igualar i fins i tot superar els seus rivals però quan les accions es converteixen en decisives i és necessària la qualitat individual per ara surt perdent. Ahir vam poder comprovar de nou com Luis Muriel va ser millor a l'hora de finalitzar i en canvi Gorka Iraizoz en la jugada del gol, Pere Pons [http://www.diaridegirona.cat/tags/pere-pons.html] en l'ocasió més clara i Àlex Granell en l'execució del penal no estaven prou encertats.

Un Girona competitiu. L'entrenador argentí del Sevilla va presentar un equip renovat i fresc fent molts canvis respecte a l'onze inicial que va jugar dimecres passat al camp del Liverpool. El Girona tot i que realitzava el mateix plantejament dels últims partits, per primera vegada modificava l'onze inicial amb l'entrada de Mojica i Juanpe per Pablo Maffeo i Pedro Alcalà. L'inici del partit tonava a ser per als locals, va sortir fort el Girona durant els primers vint-i- cinc minuts. L'objectiu dels jugadors de Pablo Machín era pressionar a dalt per condicionar el joc del seu rival, sortir amb ritme alt i ser valents. Els moviments defensius dels gironins a l'hora de saltar a la pressió feien dubtar diverses vegades tant a Sergio Rico com als centrals a l'hora d'iniciar el joc, havien de jugar més directe i si no eren precisos en el desplaçament el Girona podia recuperar la pilota ràpidament. L'equip ja ens té acostumats que sempre surt amb la mateixa intensitat i concentració. Per atacar triava correctament quan tocava jugar en curt o bé quan era necessari buscar Cristian Stuani [http://www.diaridegirona.cat/tags/christian-stuani.html] com a referència de la passada en llarg, aquest podia jugar de cara pels jugadors d'enllaç i crear joc. Per contra la finalitat dels jugadors del Toto Berizzo es basava a poder tenir la pilota i el control però com que el treball del Girona era molt bo i acumulava molts jugadors al mig camp no podien aconseguir-ho. A David Banega i Steven N'Zonzi els costava disposar d'espai per moure el seu equip, sempre es trobaven o un futbolista del Girona que els saltava a la pressió per tal de no deixar-los pensar. Els problemes arribaven als locals quan Pablo Sarabia i Walter Montoya venien a rebre a dintre i entre línies, quedava una zona on podien apareixien i podien participar. També portaven perill les arribades dels jugadors de banda a l'esquena dels carrilers, un dels inconvenients del sistema utilitzat per Pablo Machín és el desequilibri que es pot generar a bandes quan s'ataca, l'equip està estirat i es perd la pilota, els tres centrals han d'ocupar tot l'ample del camp i si no tenen ajudes defensives han d'esforçar-se per replegar bé.

Dificultats per atacar.Tot i tenir part del partit controlat costava molt al Girona poder crear ocasions de perill i arribar amb opcions de poder marcar. Les centrades no portaven perill, tan el porter com els centrals les podien defensar amb molta comoditat ja que eren molt previsibles. Quan s'arriba prop de la zona de finalització calen més recursos a l'equip, ha de trobar passades interiors, combinació de desmarcatges per provocar espais lliures fent sortir algun central de zona, augmentar velocitat de pilota i buscar més accions favorables de tir. El Sevilla en les dues arribades de la primera part va tenir dues ocasions de perill, una centrada amb rematada de cap de N'Zonzi entrant des de segon línia i una passada interior entre centrals on Ganzo va disposar d'un tir clar. Li costa més al Girona poder crear aquest tipus d'arribades, sobretot les passades entre centrals i el joc entre línies on no pot aprofitar les arribades de Portu ni de Borja-Garcia. Ahir per bandes també va ser difícil aconseguir superioritatsnumèriques, a Aday [http://www.diaridegirona.cat/tags/aday-benitez.html] Benítez, que

jugava a la seva banda natural, li va costar més ahir que en altres partits a l'esquerra. El recurs de l'estratègia podia servir per sorprendre, els moviments i l'execució inicial es va fer bé però no hi havia continuïtat en les accions posteriors i no podia finalitzar amb èxit de rematada.

Els minuts decisius. A la segona part i a mesura que avançava el partit el Sevilla controlava el ritme i la possessió, i també movia la pilota amb més precisió i velocitat. La sensació era que els visitants anaven guanyant terreny, al Girona li costava recuperar i no tenia possibilitats d'atacar amb fluides ja que perdia la pilota amb massa facilitat. Pablo Machín va voler protegir el mig camp per poder redreçar el rumb i va fer el canvi de Cristian Stuani per Aleix Garcia, l'objectiu era situar més futbolistes al mig camp i confiar en la velocitat de Portu al davant. El problema va ser que seguidament els visitants van avançar-se al marcador i llavors amb un Sevilla jugant més enrere, agrupat i sense deixar espais tocava a l'entrenador local reaccionar ràpidament. L'entrada de Kayode [http://www.diaridegirona.cat/tags/larry-kayode.html] i Michel Olunga havia de servir per revolucionar el partit. Va ser quan van arribar dos xuts d'Aleix Garcia, l'ocasió de Pere Pons i la jugada del penal.

Ara el Leganés al cap.Toca refer-se ràpid, en una setmana de tres partits no es pot perdre el temps i a l'equip li correspon posar-se a treballar per poder afrontar el partit de dimecres amb les màximes garanties possibles. Ahir es podia aconseguir un punt contra un rival d'exigència màxima, que ha sumat deu punts de dotze sense cap derrota i que lluitarà novament per la part alta de la classificació. Dimecres, al camp del Leganés pot sorgir una bona oportunitat per canviar la dinàmica dels últims dos partits, contra un adversari difícil però que es pot guanyar.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/09/18/partit-partit-lobjectiu-millorar-latac/868076.html?utm_source=rss